

***Posudek vedoucího práce na bakalářskou práci sl. Lucie Landové
Prezentace regionu v muzeu (na příkladu Krkonošského muzea ve Vrchlabí).
Univerzita Karlova v Praze, Fakulta humanitních studií, 2008, 134 s. –***

Bakalářská práce sl. Lucie Landové je věnována aktuálnímu a v odborných kruzích i ve veřejnosti diskutovanému problému významu a podoby postmoderních muzejí. Autorka sledovala tři vzájemně propojené cíle (je ovšem škoda, že název práce zohledňuje pouze jeden z nich): vedle prezentace konkrétního regionu v muzeu se totiž zaměřila především na to, kdo a proč do muzea chodí a jak takovýto návštěvník/návštěvnice subjektivně konkrétní expozici i obecně instituci muzea vnímá.

Muzeum, ve kterém sl. Landová svůj výzkum uskutečnila, bylo vybráno s ohledem na atraktivitu regionu i s ohledem na to, že propojuje přírodovědnou, etnografickou i historickou expozici. Autorka se přitom velmi správně snažila konfrontovat pohledy návštěvníků muzea, jeho zaměstnanců i vedení. S ředitelkou muzea skutečně uskutečnila položený rozhovor, v případě 30 návštěvníků (oslovených v zimní, letní sezoně i mimo sezonu) bych hovořila spíše o anketním šetření. Je ovšem škoda, že se sl. Landové nepodařilo návštěvníky muzea více rozmluvit a že se nakonec ve vyhodnocení více neobjevila i data získaná metodou přímého zúčastněného pozorování, tedy královskou antropologickou metodou. Za chybu pokládám i nedostatečnou propojenost kritérií v charakteristice získaných respondentů.

Na druhé straně je ale nutné vyzdvihnout logickou strukturu práce (po standardní kapitola Výzkum, cíl, vzorek, metody s pěkným rozborem baterie otázek kladených respondentům následuje kompilační kapitola o vývoji regionu a vlastního města, občas sice poznamenaná nedostatečným odstupem od dobově podmíněné tendence v hodnocení exponovaných historických událostí v odborné literatuře, na druhé straně však solidně představující oblast, dějiny vrchlabského muzea, kapitola o vývoji českého muzejnictví a konečně hlavy věnované vlastnímu výzkumu (popisu expozic – zde lze litovat jen, že autorka více nepropojila tuto část s předchozím historickým nástinem, socio-demografickému profilu návštěvníka a jeho názoru na konkrétní muzeum i muzea obecně); návštěvníký postoj a názor přitom autorka doplňuje o diferencovaný pohled zaměstnanecký. Přestože je kolegyně Landová ve své analýze stručná, vcelku výstižně charakterizuje rozdíl mezi zimními a letními návštěvníky muzea, mezi rodáky a turisty, mezi jednotlivými věkovými kategoriemi. Přesvědčivě dokládá, že do muzea chodí lidé všech věkových (nikoliv však vzdělanostních) kategorií, lidé, kteří oceňují vizuálně předávanou historii. Anketnímu šetření však nutně chybí verifikace (např. deklarovaný ekologický postoj respondentů, školní odpovědi na otázku, zda má muzeum význam, u nejstarší generace). Uvážlivá je naproti tomu formulace toho, co může v muzeu zaujmout. Velmi zajímavý závěr konstatuje preferenci etnografických exponátů u starší střední generace i živých zvířat v případě dětí, právě tak jako závěr o kolektivní návštěvě muzea.

Závěr. Práci hodnotím na hranici *velmi dobré a výborné*. Vyšší bodové ocenění by totiž mělo autorku motivovat k pokračování v tomto výzkumu. Předpokládám, že s přibývajícím zkušenostmi naroste i schopnost sl. Landové být oním aktivním lovcem. Za pokus by stál např. i popis suvenýrů, které muzeum nabízí, případně jejich preference u návštěvníků. A konečně: autorčin vzorek tvořili lidé, kteří do muzea přijdou. Jaké jsou názory těch druhých? Jaká je roční návštěvnost muzea, kolik procent turistů i rodáků ho mine?